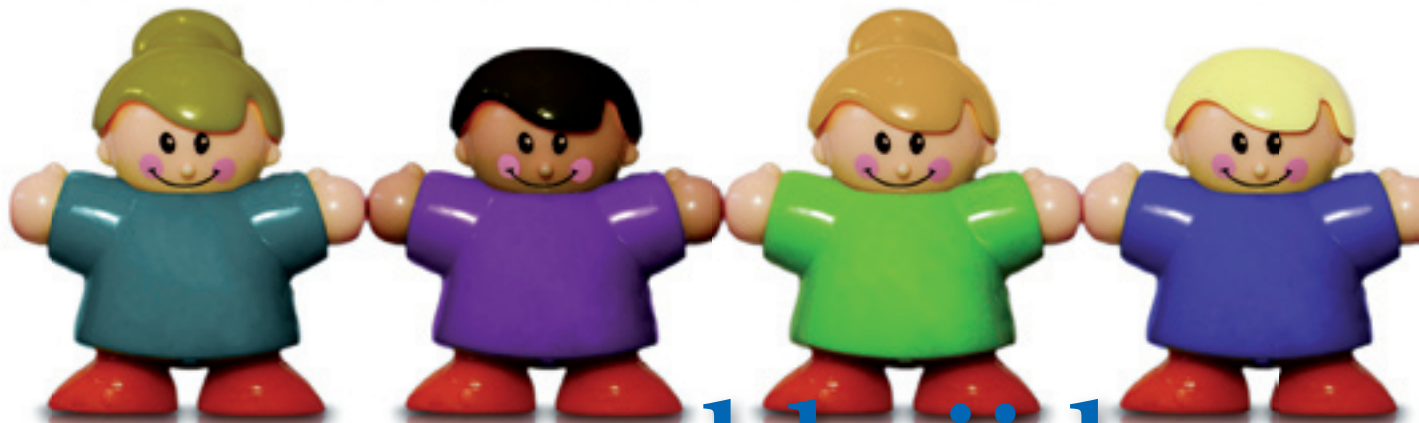

Hoe reageren wij in Nederland op de zendingsbeweging vanuit het Zuiden? Wat kunnen wij voor en met elkaar doen? Kees van der Wilden (WEA) geeft ons een aantal suggesties.

Samenwerken binnen

het wereldwijde Lichaam van Christus

Kees van der Wilden

Associate Director
World Evangelical Alliance
– Mission Commission

De kerken in het Zuiden, in de landen waar wij voorheen zendingwerkers heen stuurden (en soms ook nu nog), maken een enorme groei door. Groei op twee manieren, ten eerste een groei in grootte en ten tweede in 'volwassenheid'. Dat laatste houdt ook in dat de kerk niet langer alleen de ontvanger is van zendelingen, maar steeds meer ook de zender wordt van zendelingen. Sommigen van hen weten zich zelfs geroepen tot werk in Europa! Daarnaast vinden we in Europa, waaronder Nederland, grote groepen christenmigranten die zich bewust worden van hun verantwoordelijkheid als christen in het bereiken van de medemens in hun directe omgeving. Daar waar mogelijk werken ze daarin graag samen met de bestaande nationale kerkgemeenschappen, soms echter bereiken ze zelfs groepen die deze nationale kerken niet of nauwelijks kunnen bereiken.

Wat betekent dit alles voor ons als lid van een Nederlandse kerk of werkend voor een zendingsorganisatie? Die vraag wil ik graag vanuit het gezichtspunt van de betekenis van het wereldwijde Lichaam van Christus aan de orde stellen. Aan de hand daarvan geef ik dan een aantal praktische mogelijkheden voor de rol van het kerklid, de kerkelijke gemeente en de zendingsorganisatie.

Het Lichaam van Christus

De Bijbel leert ons - zoals altijd, maar ook hier - een interessante les: "... zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam

in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkaar" (Rom. 12:5). Zoals een menselijk lichaam veel 'leden' (organen, cellen e.d.) telt, kent ook het wereldwijde Lichaam van Christus veel leden en dus een grote verscheidenheid. Die verscheidenheid leidt soms tot afwerende reacties, omdat men niet gewend is aan de manier waarop men daar het geloof in God vorm geeft. Soms wordt deze andere manier van geloven ook bijna romantisch geadopteerd, maar dan wel "alleen voor *daar ver weg*, niet voor *hier dichtbij*".

Deze bijbeltekst leert ons echter de verscheidenheid als normaal te accepteren, maar tegelijk "leden ten opzichte van elkaar" te zijn. Ook dit kan vergeleken worden met een menselijk lichaam: alleen als de leden verscheidenheid tonen ten opzichte van elkaar en elkaar dus aanvullen en op een - door het hoofd gestuurde - manier samenwerken, zal het lichaam gezond zijn. Hetzelfde geldt voor het Lichaam van Christus: de verscheidenheid is nodig om elkaar aan te vullen en - door het Hoofd gestuurd - samen te werken om de status van een gezond Lichaam te bereiken. Dan bereiken we het doel: "samen met alle heiligen zult gij in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods" (Ef. 3:18,19).

Lichaam van Christus zijn betekent dus meer dan de verscheidenheid respecteren. Het is met elkaar

zoeken naar de mogelijkheden elkaar aan te vullen. Aangezien elke christen een 'lid' is, geldt dit gegeven van samenwerking voor alle geledingen: dus ook voor leden van een plaatselijke kerkelijke gemeente of van een zendingsorganisatie.

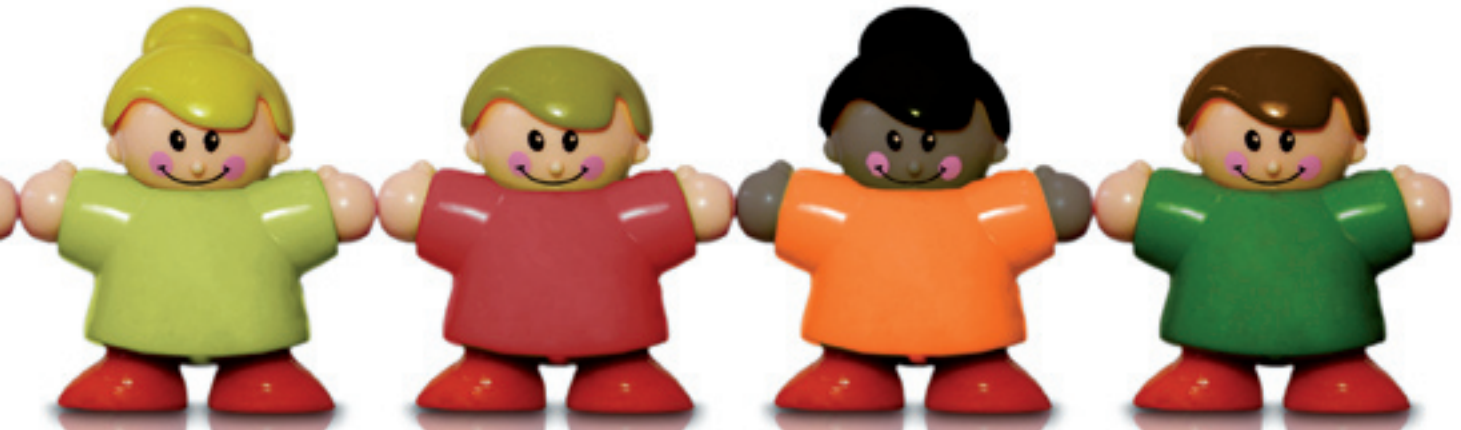
Van elkaar leren

De auteur Philip Jenkins stelt: "We kunnen ons met recht afvragen of de zich ontwikkelende christelijke

Drempelvrees wegnemen

Als individuele Nederlandse christen kan het heel verrijkend zijn met christenen uit het Zuiden in contact te komen en van elkaar te leren over geloofs-zaken (bijvoorbeeld over het begrijpen van de bijbel). Je hoeft niet ver te zoeken om mensen te ontmoeten uit die landen: ga eens op zoek naar één van de vele migrantenkerken die in Nederland een groeiende rol van betekenis spelen.

De verschei-
denheid in
het lichaam
is nodig

tradities in de tweede wereld thema's en trends van het christendom hebben 'herontdekt' die de oude kerken vergeten waren en, als dat zo is, wat kunnen we van hun inzichten leren?"¹ Dit is de samenwerking die nodig is, niet bang zijn voor verschillen, maar 'van elkaar leren'. Jenkins geeft een voorbeeld: "Wij (in het Noorden) moeten leren veel meer in gemeenschappen te denken dan als individuen. We moeten ook afscheid nemen van de gebruikelijke scheiding tussen seculiere en bovennatuurlijke dimensies".²

Twee zaken komen hier aan de orde. Het eerste is het denken in gemeenschappen in plaats van in individuen. Hoewel dit niet zomaar te veranderen lijkt, zijn er toch in West-Europa tekenen dat een verandering naar een groter 'gemeenschapsgevoel' aanstaande is vanwege de openheid die hiervoor is in de postmoderne cultuur van jongeren. Christenen uit het Zuiden kunnen de kerk in Nederland van dienst zijn door de jongere generatie te bereiken met het feit dat in het Zuiden 'community-denken' onderdeel van de cultuur is.

Het tweede is de scheiding die wij in het Westen kennen tussen geloof en maatschappij. In Nederland hebben we als christenen vaak de indruk dat we anderen 'lastig vallen' met ons geloof, terwijl christenen in het Zuiden dat onderscheid tussen geloof en samenleving helemaal niet kennen en het logisch vinden om anderen te informeren over hun wereldbeeld vanuit hun geloof in Christus. Omdat het zo 'gewoon' voor hen is, kunnen ze - samenwerkend met de Nederlandse kerk - een goede bijdrage leveren aan de verkondiging van het evangelie in Nederland!

Voor de kerken is het goed te overwegen welke stappen men kan nemen om de wederzijdse 'drempelvrees' weg te nemen. Natuurlijk zijn er verschillen, dat zullen zowel de kerkleiding als de christenen uit het Zuiden ervaren. Vaak worden die verschillen minder als er een vorm van samenwerking ontstaat. Christenmigranten kunnen bijvoorbeeld in het jeugdwerk of bij evangelisatie een heel bijzondere aanvulling geven. Daarnaast kunnen ze misschien wel een hoofdrol vervullen in het bereiken van migrantengroepen in de omgeving van uw kerk, omdat de cultuur van deze groepen dichterbij hen staat.

Na de beslissing van de huidige minister van Sociale Zaken om het voor kerkelijke functionarissen uit het buitenland gemakkelijker te maken hier een werkvergunning te krijgen, zouden er zelfs wel eens meer mogelijkheden kunnen komen om gebruik te maken van de beschikbaarheid van niet-westerse zendingen die zich groepen weten voor Nederland en West Europa.

Sleutelrol

Zendingsorganisaties moeten niet te snel zeggen dat ze alleen in het buitenland werken. Juist omdat de organisatie ten dienste wil staan van de plaatselijke kerk en tevens kennis heeft van crossculturele aspecten, zoals communicatie, manieren van aanbedding en omdat zij kennis heeft van beschikbare mensen en training in de 'zendende landen', zou de organisatie een sleutelrol kunnen vervullen in het samenbrengen van de Nederlandse kerk(leiding) en de buitenlandse zendingswerker die hierheen gekomen is. Misschien zijn er zelfs oud-zendingen beschikbaar en bekend bij de organisatie die in een cultuur- of taalgebied gewerkt hebben van een niet-westerse werker die nu aansluiting zoekt bij een Nederlandse kerk.

Zo zijn er mogelijkheden te over om elkaar in het Lichaam van Christus te dienen.

om elkaar
aan te
vullen en
om samen
te kunnen
werken.
Dan pas is
het lichaam
gezond.

kees@worldangelical.org

1 Jenkins, Ph. The New Faces of Christianity, (Oxford, UK, Oxford University Press, 2006, p. 178)

2 idem, p. 182